

Brorsen: Det er jo en særdeles fredssommelig Tone, der hviler over Forhandlingerne i dette Aftenmøde, selv den højttærende Landbrugsminister var mild og blid, og det skal jeg i og for sig ikke bebrejde ham eller Regeringspartiernes Ordfører; det, det kommer an paa, er naturligvis, at vi kommer ind til Kærnen i Spørgsmaalet. Jeg har jo forsøgt i min Tale i Eftermiddags at karakterisere det Forslag, mit Parti har stillet, og at sammenligne det med Regeringens Forslag. Jeg skal naturligvis ikke her komme ind paa at gentage, men det mest fundamentale, og det beder jeg at man lægger Mærke til, er; at vort Forslag først og fremmest tager Hensyn til hele Erhvervet og derefter vil hjælpe individuelt, medens Regeringen straks deler Landbruget i to Halvdele og siger til den ene Halvdel: I maa passe Jer selv; den anden Halvdel vil man altsaa give en større eller mindre Hjælp til Betaling af en Del af deres Renter. Jeg tvivler, som sagt, ikke om, at den Vej, vi anviser, er baade den rigtigste og sundeste at gaa. Der er maaske ogsaa en Mulighed for, at den kan sejre i det lange Løb.

Medens Regeringspartierne og Ministeren har været meget spagfærdige i dette Aftenmøde, maa jeg sige, at Socialdemokratiets Ordfører i Eftermiddagsmødet, i et Par enkelte Udtalelser i hvert Fald, var noget aggressiv, han syntes mig egentlig at komme længere ud i et Par af sine Udtalelser, end han kan holde til. Han udtalte, at Venstre hverken vilde det ene eller det andet, men blot spænde Ben for Regeringens Forslag. Jeg har nu motiveret vort Forslag, og jeg synes, at det er det bedste Bevis paa, at vi vil noget, men vi vil naturligvis ikke blindt underkaste os, det kunde aldrig falde os ind, selv om vi er et Mindretal her i Tinget. Vi vil have Lov til at hævde vore selvstændige Opfattelser, og hvis der saa er Mulighed derfor, vil vi naturligvis forhandle til anden Side, for at der eventuelt kan komme et Resultat ud deraf, men Forhandlingsevnen er ikke nogen udpræget Ævne hos Regeringen, heller ikke hos den højtærende Landbrugsminister.

Man siger, at vi sammenblander Spørgsmaal, som ikke har noget med hinanden at gøre. Dermed tænker man paa det Forslag, vi har stillet om Nedsættelse af Ejendomsskatterne, bl. a. sammen med det særlige Saneringsforslag. Jeg skulde mene, at de to Ting har meget med hinanden at gøre, og det er fuldkommen rimeligt og naturligt, at vi stiller det op Side om Side. Naar man taler om Sanering af Landbrugs-

gælden, kan man ikke se bort fra den store Skatteprioritet, som man efterhaanden har ført ind, ikke mindst i samtlige Landejendomme her i Danmark. Derfor maa de to Ting følges ad, og det er naturligvis derfor, vi har stillet vore Forslag.

Det ærede Medlem, der var Repræsentant for Det radikale Parti, var heller ikke tilfreds, hverken med det Forslag, vi har stillet, eller de Udtalelser, jeg fremsatte i Eftermiddagsmødet; navnlig var han meget utilfreds med, ja, vel nærmest noget fortørnet over, at jeg altsaa havde udtalt, at man vilde dele Landbruget i to lige store Dele, hvoraf man ikke havde noget tilovers for den ene Halvdel, medens man vilde anvise en direkte Tilskudspolitik til den anden. Nu siger det ærede Medlem Hr. Aage Fogh, at det er rimeligt, at man kun støtter dem, der er kommet længst ud i Gæld, men her vil jeg dog mene og vil gerne have Lov til at anføre, at de Hundreder eller Tusinder, der ved Slid og Slæb og den største Sparsommelighed har bragt deres Gæld under Ejendomsskylden, men fremdeles har en stor og betydelig Gæld, interesserer man sig ikke det fjerneste for, men først dem, der har en Gæld, der er kommet langt ud over Ejendomsskylden, er man villig til at hjælpe. Jeg kunde tage et bestemt Eksempel: en Mand, der har en Ejendom, skal betale i Renter om Aaret ca. 1 000 Kr. og i Ejendomsskatter ca. 600 Kr. Det har da for vedkommende lige stor Betydning rent økonomisk set, om man nedbringer hans Skat med 200 Kr. eller paa kunstig Vis ved Tilskud nedbringer hans Renter med de 200 Kr. Det er klart, at hvis vort Forslag kunde gennemføres, vilde Grundskylden til Amterne nedbringes med ca. 18 Mill. Kr., og det vil faktisk betyde, at der med dette Beløb kan svares Renter af en Kapital paa 400 Mill. Kr. Jeg vil gerne gøre opmærksom paa, hvad jeg for Resten een Gang har sagt, men kan gentage, at det er ikke vor Mening, at Ejendomsskatterne skal forsvinde, men vi mener, at de er kommet saa højt op, at der er Grund til Nedsættelse. De 18 Mill. Kr., som vi foreslaar, er kun $\frac{1}{3}$ af hele Grundskylden, der altsaa er paa henad 53 Mill. Kr. i Landkommunerne, og saa er der for øvrigt det at bemærke, at disse Skatter, denne Grundskyld, er der stærk Stigning i. Det viser sig f. Eks., at fra 1934—35 til 1935—36 er der en Stigning alene i Grundskylden paa 5—6 Mill. Kr. Jeg synes, det er et Tal, man ikke uden videre kan lade passere, uden at man tænker en lille Smule over det. Jeg skal gøre opmærksom paa, at i „det store Forslag“,